

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Edward Stelmasik (spr.)
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Stanisław Rączkowski
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniach 27 i 28 lutego 2014 r.

sprawy **K. G. (1)** oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

J. S. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonego J. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt III K 111/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów za postępowanie apelacyjne i stwierdza, że kosztami postępowania apelacyjnego związanego z apelacją Prokuratora obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Jeleniej Górze oskarżył

a) K. G. (1) o to, że:

I. w okresie od 15 maja 2009 r. do 18 czerwca 2009 r. w Ś. i T. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą oraz A. R. (1) doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 247.100 zł. (sł. dwieście czterdzieści siedem tysięcy sto złotych) stanowiących mienie znacznej wartości w ten sposób, że wprowadził pracowników (...) S.A. w błąd co do celu – zawartych w ramach ustalonego podziału ról przez A. R. (1) (...) – umów o zawarcie leasingu operacyjnego: nr (...), której przedmiotem była kruszarka (...) (...)z układem hydraulicznym o wartości 125.600 zł. oraz nr (...), której przedmiotem była kruszarka (...) o wartości 121.500 zł. jak i zamiaru wywiązania się z wynikających z nich zobowiązań tj. przedsiębrał czynności zmierzające

do uwiarygodnienia zdolności kredytowej A. R. (1), pośredniczył w jego kontraktach z pracownikami Banku oraz uczestniczył w wykonywanych przez A. R. (1) czynnościach formalnych związanych z zawarciem umowy, działając na szkodę powyżej wskazanego banku,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

b) J. S. (1) o to, że:

II. w okresie od 7 kwietnia 2009 r. do dnia 12 maja 2009 r. w Ś., T. oraz we W. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą oraz z A. R. (1) doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 247.100 zł. (sł. dwieście czterdzieści siedem tysięcy sto złotych) stanowiących mienie (...) S.A. w błąd co do celu zawartych ramach ustalonego podziału ról przez A. R. (1) (...) – umów o zawarcie leasingu operacyjnego : nr (...), której przedmiotem była kruszarka (...) (...)z układem hydraulicznym o wartości 125.600 zł. (słownie sto dwadzieścia pięć tysięcy sześćset złotych) oraz Nr (...), której przedmiotem była kruszarka (...) (...)o wartości 121.500 zł. (sł. sto dwadzieścia jeden tysięcy pięćset złotych), jak i zamiaru wywiązania się z wynikających z nich zobowiązań, poprzez to, że przekazał A. R. (1) wypełnione dokumenty: wniosek o zawarcie umowy leasingu operacyjnego, a także informację finansową dla podmiotów prowadzących księgę przychodów i rozchodów oraz oświadczenie o posiadanych zobowiązaniach, na których wskazano informacje nie podlegające na prawdzie odnośnie sytuacji majątkowej wnioskodawcy i które to dokumenty między innymi po podpisaniu przez A. R. (1) przedłożył w Banku (...) SA wraz z uprzednio podrobionymi w zakresie kwot dochodu dokumentami: zeznaniem o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2008 (...) przez A. R. (1) oraz dotyczącą tego ostatniego informacją o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2008 r. działając na szkodę powyżej wskazanego Banku, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 11 lipca 2008 r. (sygn. akt II K 1513/04) za popełnienie przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw.z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 26 maja 2003 r. do 27 sierpnia 2004 r.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 10 października 2013 r.:

a) uznał osk. K. G. (1) za winnego zarzucanego mu czynu, eliminując jednak z opisu tego czynu sformułowanie o treści, „działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk, art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 p. 1 kk wymierzył mu kary:

- roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby,

- 150 stawek dziennych grzywny po 30 zł. każda;

b) uznał osk. J. S. (1) za winnego zarzucanego czynu, przy wyeliminowaniu z jego opisu sformułowania o treści „działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru” oraz przy ustaleniu, że wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 11 lipca 2008 r. (II 1513/04) był on skazany m.in. za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, która została objęta tym wyrokiem, karą łączną i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności,

c) na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał obu oskarżonych do naprawienia w całości wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz (...) Finanse (...) z siedzibą w P. 247.100 zł.

d) zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych (sygn. akt III K 111/11).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego J. S. (1) oraz prokuratora.

Obrońca osk. J. S. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił, że zaskarżony wyrok (T. X k. 1757 i n):

I. został wydany na skutek błędnego ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, albowiem Sąd I instancji nietrafnie ustalił, że oskarżony J. S. (1) przedłożył, po podpisaniu przez A. R. (1), w Banku (...) S.A. dokumenty: wniosek o zawarcie umowy leasing operacyjnego, a także informację finansową dla podmiotów prowadzących księgę przychodów i rozchodów oraz oświadczenie o, posiadanych zobowiązaniach wraz z uprzednio podrobionymi w zakresie kwot dochodu dokumentami: zeznaniem o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2008/PIT 36/ przez A. R. (1) oraz dotyczącą tego ostatniego informacją o wysokości dochodu / straty/ z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2008.

II. został wydany z obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k., albowiem Sąd I instancji niepoprawnie przyjął, że oskarżony J. S. (1) w okresie od 7 kwietnia 2009 r. do dnia 12 maja 2009 r. w Ś., T. oraz we W., woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą oraz z A. R. (1) doprowadził Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 247. 100, 00 (dwieście czterdzieści siedem tysięcy sto złotych), czym zrealizował (dokonał) przestępstwo stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

III. został wydany z obrazą przepisów prawa materialnego, a to art. 64 § 1 k.k. albowiem Sąd I instancji niepoprawnie przyjął, że oskarżony J. S. (1) przy popełnianiu zarzucanego mu czynu działał w warunkach recydywy, o której mowa w art. 64 § 1 k.k. w sytuacji gdy oskarżony J. S. (1) po skazaniu go wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 11 lipca 2008 roku, sygn. akt II K 1513/04, za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności, nie odbył co najmniej 6 miesięcy tej kary.

IV. razi wymierzeniem kary rażąco surowej, w sytuacji gdy oskarżony ten nie uzyskał jakiegokolwiek korzyści majątkowej z przypisanego mu przestępstwa.

Apelujący ten wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie osk.J. S. (1) od zarzucanego mu czynu,
- 2) względnie – uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator zarzucił zaskarżonemu wyrokowi (T. X.k. 1730 i n):

1. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiący podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu, iż wobec K. G. (1) zachodzą przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy ustalone fakty świadczące o dotychczasowym postępowaniu oskarżonego, a w szczególności uprzednie skazanie za przestępstwa przeciwko mieniu, pomimo tak młodego wieku, jak również ustalony przez Sąd zespół okoliczności przedmiotowych związanych z popełnieniem przypisanego wyżej wymienionemu czynu wskazujących na jego postawę a dotyczący jego motywacji w tym przemyślanego sposobu działania prowadzą do wniosku przeciwnego, wskazującego na brak pozytywnej prognozy kryminologicznej, a co za tym idzie, na konieczność wymierzenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, co będzie prawidłową reakcją na zachowania oskarżonego, wskazującą na nieopłacalność kontynuowania dotychczasowego sposobu życia,

2. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec J. S. (1), za popełnienie występku wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, polegającą na wymierzeniu mu kary 2 lat pozbawienia wolności, tj. w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, będącej wynikiem niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających w postaci jego uprzedniej karalności wyrażającej się między innymi w działaniu przez oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa oraz

znacznego stopnia społecznej szkodliwości i winy tego oskarżonego przejawiających się w wysokości szkody powstałej w wyniku przypisanego mu przestępstwa, przemyślanego i zaplanowanego działania z chęci zysku, dokonanego w sposób mający ukryć tożsamość osób odnoszących z jego tytułu faktyczną korzyść, godzących w trzy dobra prawne i w rezultacie wymierzenia kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przez co, na skutek niedostatecznego uwzględnienia okoliczności, tak podmiotowych jak i przedmiotowych, wymierzona kara nie spełni swych celów w zakresie prewencji ogólnej, jak i indywidualnej i nie będzie dla oskarżonego dostateczną dolegliwością, wskazującą na nieopłacalność popełniania czynów zabronionych.

Wniósł w konsekwencji o zmianę tego wyroku przez:

- 1) uchylenie w stosunku do osk. K. G. (1) orzeczenia w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności;
- 2) podwyższenie kary orzeczonej J. S. (1) do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Na wstępie stwierdzić należy, że żadna z apelacji nie została uwzględniona. Powody takiej oceny obu środków odwoławczych przedstawiają się następująco:

I. co do apelacji obrońcy osk. J. S. (1).

Apelacja wskazana w tytule niniejszego fragmentu uzasadnienia, co już na wstępie zasygnalizowano, okazała się niezasadna.

1. Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszej kolejności do zarzutów zawartych w p. I i II. Zarzuty te zinterpretowano jako skierowane przeciwko ustaleniom o współudziale J. S. (1) w przypisanym mu oszustwie na szkodę Banku (...). W tym zakresie, zważyć należy, iż Sąd Okręgowy nie stracił z pola widzenia podstawy osk. J. S., konsekwentnie negującego swą winę ani też faktu, że zawarcie oszukańczej umowy leasingu oraz wydanie obu przedmiotowych maszyn nastąpiło w okresie, gdy oskarżony ten przebywał w areszcie tj. po dniu 12 maja 2009 r. Mianowicie – te oszukańcze przedsięwzięcia, pod nieobecność J. S., kontynuował poczynając od 15 maja 2009 r. do 26 czerwca 2009 r. K. G. (1) z osobami z nim współdziałającymi.

1) Po pierwsze – Sąd Okręgowy uznając winę J. S., uznał, iż wiarygodne w tym względzie są wyjaśnienia osk. A. R. (1). W tym miejscu wyjaśnić należy, iż A. R. (1) został oskarżony o udział w przedmiotowym oszustwie, lecz poddał się on dobrowolnie karze i wyrok skazujący zapadł wobec niego 14.09.2011 r. (Tom VIII k. 1478 – 1480).

2) Po drugie – trafne jest stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż wersje A. R. i inspiratorskiej i organizatorskiej roli J. S. w tym oszukańczym przedsięwzięciu znalazła daleko idące wsparcie w co najmniej dwóch istotnych okolicznościach, a mianowicie:

a) Sąd Okręgowy trafnie dostrzegł, że w czasie gdy przystąpiono do jego realizacji, to jest od 11 marca 2009 r. do 11 maja 2009 r. a więc do dnia poprzedzającego aresztowanie J. S., oskarżony ten kontaktował się telefonicznie z A. R. aż 238 razy (Tom VII k. 1291, 129, 1293-1299). Zważyć należy, iż ustalenie to odnosi się do rozmów odbytych na przestrzeni zaledwie 2 miesięcy. Nie sposób więc uznać by tak częste rozmowy wynikały jedynie ze zwykłej znajomości nie opartej na realizacji wspólnego przestępczego przedsięwzięcia,

b) Trafne wnioski, wyciągnął Sąd Okręgowy także z treści zeznań L. P. (1), a zwłaszcza z obserwacji przebiegu konfrontacji przeprowadzonej między tym świadkiem a oskarżonym J. S. i świadkiem Z. K.. Przypomnieć należy, iż L. P. (1) zeznał, że na prośbę J. S. konsultował w (...) (...) jakie są szanse udzielenia kredytu jego koledze, którego on tj. L. P. osobiście nie znał (k. 1599-1600 T.VIII). Podał przy tym istotną okoliczność a mianowicie tę, że to J. S., a nie osoba zainteresowana kredytem przekazała mu dokumenty. W trakcie konfrontacji przeprowadzonej na kolejnej rozprawie, gdy wezwano także A. R., L. P. podał, że właśnie to ten oskarżony towarzyszył wówczas J. S. jako osoba ubiegająca się

o ten kredyt (k. 1667 T.IX). Konfrontacja powyższa potwierdza prawdziwość wersji A. R., że to właśnie J. S. zajmował się od początku działalnością zmierzającą do oszukania Banku (...). Wprawdzie w tym pierwszym wypadku nie doszło do wyłudzenia kredytu, lecz okoliczność dotycząca próby wyłudzenia tego kredytu nie jest obojętna dla oceny prawdziwości wersji A. R. i J. S.. Zeznania L. P. o tyle są jeszcze istotne, że to on w sposób zapewne niezamierzony, zainspirował J. S. do możliwości zrealizowania zamierzonego oszustwa poprzez zawarcie umowy leasingu. Jest przy tym znamionem, iż z zeznań tego świadka wynika, że J. S. kontynuował te oszukańcze przedsięwzięcia, poprzez przeprowadzenie czynności, zmierzających do zawarcia przedmiotowej umowy leasingu. Zeznał on bowiem m.in. cyt. „Nie pamiętam, czy ja dzwoniłem do J. S. (1), czy on do mnie. Ja nie pamiętam przebiegu tej rozmowy, ale na pewno J. S. (1) powiedział, że kolega jest zainteresowany leasingiem, skoro ta sprawa była dalej prowadzona” (cytat z zeznań L. P. k. 1599v). W trakcie konfrontacji przeprowadzonej między J. S., A. R., L. P. i Z. K. wyjaśniono równocześnie, że chodziło w tym wypadku o działania podejmowane przez J. S. na rzecz osk. A. R.. Zaprzeczył on bowiem stanowczo, aby A. R. kiedykolwiek dostarczał mu jakiegokolwiek dokumenty (k. 1667 T.IX).

Jest wobec tego zrozumiałym, że osk. J. S. podejmował w trakcie rozprawy przedsięwzięcia zmierzające do podważenia wiarygodności zeznań L. P.. Zawniósł w tym celu dowód z zeznań J. I. sugerując, iż w trakcie przekazywania przedmiotowych dokumentów cyt. „byłem w towarzystwie pana R. i pana I. i w trójkę czekaliśmy na pana P.. Chcę w ten sposób udowodnić, że wtedy w czasie spotkania był pan R. i to on przekazywał papiery. Ja trzymałem dokumenty i przekazywałem je panu P., ale był ze mną cały czas pan R. i on o wszystkim decydował” (cytat z k. 1600-1601). Świadek J. I. wersji tej nie potwierdził, stwierdzając m.in. cyt. „Nic mi nie mówi nazwisko A. R. (1)”, a nadto „Nie przypominam sobie spotkania w czasie, którego byliby jednocześnie pan P. i pan S.” (cytaty z zeznań J.I. k. 1656 T.IX). W tej sytuacji zrozumiałe jest stanowisko Sądu Okręgowego przejawiające się w krytycznej ocenie zeznań kolejnego świadka zawniósłanego przez J. S. na okoliczność przebiegu przedmiotowego spotkania, gdy przekazywano dokumenty L. P.. Świadek ten istotnie sugerował, że to A. R. mógł przekazać dokumenty nieznanemu mężczyźnie, natomiast cyt. „J. S. (1) nic nie dawał temu panu” (k. 1665 – 1666). Gdyby nawet pominąć okoliczność, że L. P. twierdzeniem tym stanowczo zaprzeczył (k. 1667) to o kłamliwości wersji Z. K. najdobitniej świadczą wyjaśnienia J. S., wcześniej cytowane w niniejszym uzasadnieniu. Mianowicie wyjaśnił on, że świadkiem tego zdarzenia był jedynie J. I. cyt. „wtedy w (...), kiedy byłem z panem P., byłem w towarzystwie pana R. i pana I. i w trójkę czekaliśmy na pana P.”. Nic nie wspomina, by był tam także świadek Z. K. (k. 1600-16001).

3) Po trzecie – Sąd A. nie traci z pola widzenia faktu, że J. S. (1) został aresztowany 12 maja 2009 r. i to nie on finalizował przestępczą umowę leasingu. Przeprowadził w tym względzie podstawowe czynności. Świadczą o tym nie tylko wyjaśnienia (a w obecnej fazie – zeznania) A. R.. Odwołuje się Sąd A. do cytowanych już wcześniej zeznań świadka L. P.. Z jego zeznań wynika bowiem, że J. S., zainspirowany przez niego to jest L. P., zaangażował się w zawarcie dla osk. A. R. przedmiotowego leasingu obu maszyn, będących przedmiotem oszustwa. Sąd A. nie widzi żadnych podstaw by odmówić wiary wyjaśnieniom (a obecnie zeznaniom) A. R., który opisuje jakiego rodzaju sfałszowane dokumenty dostarczył J. S.. Przy ocenie wiarygodności wersji A. R. nie można pomijać doświadczeń, jakich posiadał J. S. w zakresie dokonywania oszustw. Treść wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 11.07.2008 r. świadczy, że sprawca ten niemalże „profesjonalnie” zajmował się oszustwami. O posiadanych w tym względzie „zdolnościach” najdobitniej świadczy to, że zaledwie na przestrzeni niespełna roku, to jest od czerwca 2002 r. do maja 2003 r. zdołał on popełnić aż 80 różnego rodzaju oszustw (k. 1100-112 T.VI). W tym stanie rzeczy uznał Sąd Apelacyjny, że bezzasadne są zarzuty obrońcy osk. J. S., skierowane przeciwko ustaleniom o roli, jaką odegrał ten sprawca w zakresie zawierania przedmiotowej oszukańczej umowy leasingu.

2. Chybione są także zarzuty tego obrońcy podniesione przeciwko ocenie prawnej przestępstwa popełnionego przez J. S.. W tym zakresie nie traci Sąd Apelacyjny z pola widzenia faktu, że sprawca ten został aresztowany 12 maja 2009 r. i tym samym nie uczestniczył po tej dacie w przeprowadzeniu końcowych działań przestępczych. Nie ma jednak żadnych podstaw by odmówić wiary wyjaśnieniom A. R., że osoby, które finalizowały to przestępcze przedsięwzięcie, były w porozumieniu z J. S.. Wyjaśnił on bowiem, że zarówno K. G. (1) jak i ten nieustalony mężczyzna z T. wielokrotnie podkreślali, iż realizują przedsięwzięcie osk. J. S. (1). W tym, względzie nie stracono z pola widzenia wyjaśnień K. G. negującego swą winę. Przeciwno prawdziwości jego wersji przemawiają jednak nie tylko wyjaśnienia

(a później zeznania) A. R., lecz pośrednio także dane obrazującej ilości telefonicznych kontaktów między tymi dwoma mężczyznami. Zważyć należy, iż zaledwie w półtora miesiąca to jest od 15.05.2009 r. do 28.06.2009 r. rozmawiali oni ze sobą telefonicznie aż 93 razy (k. 1291-1292 i k. 1300 – 1302 Tom VII). Trafne wnioski wyciągnął Sąd Okręgowy także z wielkości kwoty, jaką K. G. otrzymał za rzekome „usługi” w zakresie podważenia A. R. i jego konkubiny, to jest J. K..

Wracając do argumentów podniesionych w apelacji przeciwko trafności oceny prawnej czynu osk. J. S., to jeszcze raz powtórzyć należy stanowisko, że są one chybione. Rola jaką odegrał ten sprawca w zakresie realizacji przedmiotowego oszustwa w pełni uzasadnia pogląd, iż był on współsprawcą w rozumieniu art. 18 § 1 kk tego przestępstwa. Przecież to J. S. był inspiratorem przedmiotowego oszustwa, on przeprowadzał stosowne czynności sprawdzające, mające ustalić szanse zawarcia umowy leasingowej, a następnie dostarczał podrobione dokumenty mające uzasadnić zdolność finansową A. R. (1). Jest przy tym wysoce prawdopodobne, że już wówczas współdziałał on z K. G., a także tym nieustalonym osobnikiem „z T.”, którzy kontynuowali od 15 maja 2009 r. oszukańcze przedsięwzięcia. Nie sposób bowiem inaczej wytłumaczyć faktu zgłoszenia się do A. R. przez oskarżonego K. G. z propozycją cyt. że „musi załatwić niedokończoną sprawę J.” (cytat z k. 461 T.III). Nie jest też wykluczone, że propozycję sfinalizowania tego przedsięwzięcia przekazał J. S. oskarżonemu K. G. i pozostałym sprawcom już po osadzeniu w areszcie. Przecież praktyka sądowa dowodzi, że fakt osadzenia w areszcie nie stanowi wystarczającej przeszkody dla osób tymczasowo aresztowanych w nawiązywaniu kontaktów z osobami znajdującymi się poza zakładami penitencjarnymi.

W podsumowaniu stwierdzić należy, że waga przedsięwzięć podjętych przez J. S., a zmierzających do zawarcia przestępczej umowy leasingu, w pełni uzasadnienia stanowisko Sądu Okręgowego, że oskarżony ten był współsprawcą tego przestępstwa.

3. Niezasadny i to w stopniu oczywistym okazał się także zarzut skierowany przeciwko ustaleniu, że J. S. przypisanego mu oszustwa dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 kk. Zważyć należy, iż:

1) Sąd Rejonowy w Zielonej Górze z dnia 11.07.2008 r. skazał J. S.:

a) za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

b) za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 91 kk na 1 rok pozbawienia wolności,

c) za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk i art. 91 kk na 1 rok pozbawienia wolności,

d) jako karę łączną za w/w zbiegające się kary wymierzył mu 2 lata pozbawienia wolności, z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od 26.05.2003 r. do 27.08.2004 r.

2) wyrok powyższy uprawomocnił się 5.09.2008 r. (T. VI k. 1100=1112).

W tej sytuacji jest poza sporem, że przedmiotowe oszustwo popełnione poczynając od marca do 15 maja 2009 r. dokonane zostało w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 kk, albowiem dopuścił się J. S. przed upływem 5 lat od uprawomocnienia się wyroku skazującego na karę przekraczającą 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo podobne.

Stwierdzić równocześnie należy, iż argumentacja apelującego obrońcy podważająca powyższe stanowisko jest w stopniu oczywistym chybiona. Wydaje się, iż u jej podstaw legła wadliwa interpretacja cytowanych judykatów. To prawda, że po uprawomocnieniu się cytowanego wyroku osk. J. S. nie odbył pozostałej części orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności, albowiem postanowieniem z dnia 6.03.2009 r. zastosowano wobec niego dobrodziejstwo warunkowego przedmiotowego zwolnienia (k. 1112v).

Zważyć jednak należy, iż u podstaw cytowanej decyzji w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia legł fakt zaliczenia, na poczet prawomocnie wymierzonej kary 2 lat pozbawienia wolności, okresu tymczasowego aresztowania tego oskarżonego, trwającego 1 rok i 3 miesiące tj. od 26.05.2003 r. do 27.08.2004 r.

W tym stanie rzeczy, skoro po uprawomocnieniu cytowanego wyżej wyroku i to po upływie niespełna roku od daty prawomocności tego orzeczenia J. S. (1) dopuścił się przedmiotowego oszustwa, to fakt skazania go za to przestępstwo w warunkach art. 64 § 1 kk jest zasadny.

4. Nie sposób także kwestionować kary wymierzonej temu oskarżonemu. Już wcześniej zasygnalizowano, że J. S. od wielu lat „profesjonalnie” zajmuje się dokonywaniem oszustw. Nie wyciągnął on żadnych wniosków ze skazania w sprawie II KI1513/04. O jego niepoprawności świadczy zwłaszcza to, że na drogę przestępstwa wkroczył ponownie po upływie zaledwie kilku dni od daty wydania postanowienia w przedmiocie udzielenia mu warunkowego przedterminowego zwolnienia. Przypomina się, iż postanowienie to nosi datę 06.03.2009 r. stąd też przestępcze przedsięwzięcia realizował on w trakcie okresu próby związanej z zastosowanym dobrodziejstwem, opartym na art. 77 i 80 § 1 kk.

Przy ocenie kary orzeczonej przez Sąd Pierwszej Instancji nie jest obojętnym i to, że w tym samym czasie J. S. prowadził działalność, uzasadniającą aresztowanie go w dniu 12.05.2009 r. trwające półtora roku i oskarżenie o inne przestępstwa przed Sądem Okręgowym w Zielonej Górze.

W tym stanie rzeczy uznano, że brak podstaw do uwzględnienia któregokolwiek z zarzutów obrońcy osk. J. S..

II. co do apelacji prokuratora.

Nie podzielono także argumentów zawartego w apelacji prokuratora.

1. Stwierdzenie powyższe odnosi się w pierwszej kolejności do zarzutów skierowanych przeciwko karze, wymierzonej osk. J. S. (1). Przypomnieć należy, iż został on skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny nie kwestionuje faktu, że stopień zawinienia tego oskarżonego był znaczny, albowiem to on był inspiratorem przedmiotowego oszustwa i to on wykonał podstawowe działania zmierzające do wyłudzenia obu maszyn. Z drugiej jednak strony nie można stopnia tej winy wyolbrzymiać, gdyż to nie J. S. sfinalizował przestępstwo. Wprawdzie odbyło się to z przyczyn od tego sprawcy niezależnych to jednak dla stopnia zawinienia okoliczność ta nie jest obojętna.

Sąd Apelacyjny podziela także stanowisko, że stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego oszustwa jest znaczny. Z drugiej jednakże strony nie sposób pomijać faktu, że wartość przedmiotu oszustwa relatywnie w niewielkim zakresie przekracza kwotę uzasadniającą kwalifikowaną odpowiedzialność tego sprawcy na podstawie art. 294 § 1 kk.

W konsekwencji, nie tracąc równocześnie z pola widzenia okoliczności obciążających, przedstawionych w poprzednim fragmencie uzasadnienia gdy oceniano apelację obrońcy osk. J. S., uznano, że kara wymierzona temu oskarżonemu odpowiada wskazaniom zawartym w art. 53 kk.

2. Sąd Apelacyjny nie widzi także podstaw do uwzględnienia zarzutów prokuratora, skierowanych przeciwko karze wymierzonej K. G. (1). Argumenty przedstawione w tym względzie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku są na tyle przekonujące oraz pełne, że zostały zaakceptowane przez Sąd Odwoławczy. W konsekwencji utrzymano w mocy także wyrok co do tego oskarżonego.

Orzeczenie o kosztach sądowych, związanych z apelacją obrońcy osk. J. S., ma oparcie w art. 624 § 1 kpk. Uznano bowiem, że nie ma realnych szans na ściągnięcie ich od tego skazanego w sytuacji, gdy uwzględni się konieczność osadzenia go w zakładzie karnym celem odbycia kary wymierzonej w niniejszej sprawie.

O kosztach postępowania apelacyjnego, wynikłych z apelacji prokuratora orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.